

στά χέρια της 'Ελέγκως της ξαδερφούλας μου, από τη φαμίλια που άχρειόμαστε και που μ'ας πολεμούσε. Γιατί ήταν το κορμί της μετωμένο και το πρόσωπό της μελιτζιλάχο.

Κι' άφοβα, γαλήνια, κοίτα, δειλά, και άνώπτα, κανείς να μ'ην το μύθη, καθώς λέει το τραγούδι το μεσαιωνικό, κατέβηκα τη σκάλα, και ίσα κατω το κάστρο. 'Ο ούρανός ολόμαυρος. Κόσμος και κόσμος ήταν έφτασα. Που να σιωπώ! Είδα κάτι σά μ'άν άψίδα λοκκινόντυτη μακράς. Κάποια κίνηση. Κάποια ξεφωνιστά. Τιποτε δε μπόρεσα μ'ητε που πρόφτασα να ξανοίξω. Γιατί ξέσπασαν τ'α μαύρα σύννεφα κι' έβριζαν ένα χαλαρόδροχο, που σκόρπισε τον κόσμο, και με καταμούσκεψεν έμένα.

Πάω να φύγω, κι' ήμουνά σαν το σκυλάκι όταν γυαίνει από το λούτρο μ'ας στέρνας και σταλάζει ολόθυο το νερό. Πώς θά γύριζα στο σπίτι έτσι! Τα χρειάστηκα. 'Αξάφνα μια πό-τα ένος σπιτιού άνοίγεται, φωνές γυναίκες κ'ακούουν τ'ονομά μου, μέσα με καλών ολόγλυκα να με ξεστοκοπήσουν το ναυαγό. 'Ηταν η φωνούλα της 'Ελέγκως και των άδελφάδων της. Και πριν καλά καλά συλλογιστώ το μέγα μου το κρίμα, και την άμαρτία που θά με κόλαζε να δεχτώ έρω ο Μοντέγος μια τέτοια φιλοξενία κι' ένα τέτοιο ξεστοκόπημα από τους Καπουλέτους, βρέθηκα στο στρατόπεδο το πολέμο, κατακλαδωμένος. 'Αλλά μου έδωξε τα ύποδημάτα μου και μου έφερνε ν' αλλάξω. 'Αλλά μου τραβούσε το σάκκο μου, και μου τότε στέγνωνε στη φωτιά. 'Αλλά μου διόφρωνε το γιλέκο μου κι' άλλη μου κοιθαλούσε γλυκό και καφέ. Σε μ'άν ώρα, φρέσκος φρέσκος, και καλοσυγυρισμένος σά γυμνός—ή προχί είχε πάθει—σαναπρόβια στο σπίτι. Το πώς έφυγα, όπως έφυγα, γιά να ιδώ την καρμανιόλα που θά τους έκοι τα κλέφτες, δεν έκαμν στο σπίτι μου πολύ μεγάλη έντέπωση. 'Οταν όμως μάθαν πώς με συμμάζωναν στο σπιτικό τους οι Καπουλέτοι κι' εγγενικώτατα με στέγνωναν και με ζέταναν και με ζήλευσαν από πλευρίτα, πατίσας, βάνι, ξαυροψάδες, άδέρφια, και μπαρμπαδές άδελφών Μ' έβρισαν και μ' έδεσαν. Μ' άφησαν και νάδω. Και θέλανε κι' απόπαιδο να με κάμουν. Και δεν είχαν άδικο. Καταλάβαιναν πώς όλες εκείνες τις φροντίδες και τα συγκινητικά τ'α χείδια των Καπουλέτων της 'Ελέγκως, προς έμένα τον 'Ανθρωπάκο των Μοντέγων, τ'α γέννησεν άπλούστατα, ένα κοροϊδευτικώτατο παιγνίδι προς το σπίτι μου. Θέλανε με κάθε τρόπο να τους φουρκίσουν και να κάμουν τους δικούς μου να σκυλιάσουν. Και το κατώρθωσαν.

Γιά την πιστήν άντιγραφή

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΚΕΡΔΟΣ 312. 140 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναι! **312. 140** δραχμές έδωσε μέχρι τοῦδε το γραφείον τοῦ τραπέζιου σου κ. 'Ιω. Φωτίου εἰς τοὺς πελάτας σου. 'Ητοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου σου έχουσι κερδίσει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθμὸν **312. 140** δραχ.

'Ο κ. 'Ιω. Φωτίου θέλει ν' ἀναθεβάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 1,000,000 δραχ. 'Επιθυμῶν δὲ ἵνα συμμετάσχωσι τούτων πάσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας, ὑποβιβάζει τὴν προκαταβολὴν δι' ἐκάστην λαχειοφόρον τῆς 'Εθνικῆς Τραπεζῆς εἰς δραχ. 8 καὶ θέλοντας ν' ἀγοράσῃσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχερὸν γραφεῖον σου, ὅπου πάντως θὰ κληρωθῇ μετ' ἁμοιβῆς ὁμολογία τις καὶ τί χαρὰ νὰ εἶνε ἡ πρώτη μετὰς 70,000 χρυσᾶς δραχ. τὴν 18 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. ὅτε γενήσεται ἡ κλήρωσις.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗ

“ΩΡΕΣ”

Πουλοῦνται δραχμὲς 3 στὰ βιβλίω-πώλειά τῆς ΕΣΤΙΑΣ, ΜΗΕΚ, ΕΛΕΓΓΕΡΟΥ-ΔΑΚΗ.

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ Μ' ΟΚΤΩ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΟΥΛΕΤΑΙ: Στὰ κίосκιν τῶν πλατειῶν Συντάγματος, 'Ομονοίας, 'Υπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου ('Οφθαλμιατρείου), Σταθμοῦ 'Υπουργείου σιδηροδρόμου ('Ομιονοίας).

'Ο ΝΟΥΜΑΣ δέχεται ἀπὸ τίς ἐπαρχίας καὶ τριμήνους συνδρομητές, μετὰ διὰ δραχμὲς προπληρωτέες τὴν τριμηνία.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Κ Α Ι

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΚΡΙΜΑ

στο αίμα που έχύθηκε κι' εδώ και στις ἐπιρ-χίες γιά τις ἐκλογές, κρίμα! Και μιά σπι-γύνα του αίματος αυτού είναι πολύτιμη, αφοῦ και μιά σταγόνα μοναχά ἂν ἐχυνότανε στὴν Μακεδονία θ' ἀποδείκνυε πῶς ὑπάρχει 'Ελληνισμός και πῶς οἱ Βούλγαροι ἄδικα κοκορεύονται ὡς μόνοι κληρονόμοι τῆς πα-τρίδας τοῦ Μ. 'Αλεξάνδρου.

Τὸ εἶπαμε κι' ἄλλη φορά. Παλλικαριὺ ἀπὸ τὸ Ρωμέικο δὲ λείπει. 'Υπάρχει μπόλικη. Μά τῆς παλλικαριῆς αὐτῆς ἐξαγωγή δὲ γί-νεται. αφοῦ ξοδιάζεται ὅλη στὸ ἐσωτερικὸ γιά τὸ ἐρμη φιλότης και γιά τὸ κόμμα.

'Αν λειτουργοῦσε κανονικὰ ἡ στατιστικὴ και στὸν τόπο μας κι' ἂν μ'ας ἔδειχνε με νόυ-μερα πόσοι σκοτώνονται ὁλόκληρο τὸν χρόνο στὴν 'Ελλάδα γιά ψύλλον πῆδημα ἢ γιά τὸ κέφι τοῦ ἐνός και τοῦ ἄλλου ἀρχираμπιγᾶ, θὰ ἐβλέπαμε πῶς μόνο ἐξαγωγή παλλικα-ριῆς θὰ εἶχαμε νὰ κάνουμε γιά νὰ λογαρια-ζόμαστε και μεῖς σήμερα μετὰ τὰ ζωντανὰ ἔθνη και γιά νὰ μὴν ἀποτολμᾶνε οἱ Βούλ-γαροι νὰ στολίζουν με χάρτινα κοκοράκια τὰ κεφάλια μας.

Κρίμα στὸ αίμα που χύθηκε! Τὸ ξανα-φωνάζουμε πάλι και θὰ τὸ φωνάζουμε ὁλοένα πῶς τὸ αίμ' αὐτὸ — ὅχι περισσότερο, οὔτε δρᾶμι! — ἂν τὸ χύναμε γιά ἐθνικὸ σκοπὸ, και ἡ ντροπὴ τοῦ 97 δὲν θὰ μ'ας ἐκουκούλωνε και ἡ Πατρίδα δὲν θάχε κανένα λόγο νάνοιγῃ, ὅπως σήμερα, τὰ δύο τῆς χέρια και νὰ μ'ας στεφανώνῃ με φάσκελα.

ΔΕΝ ΠΟΛΕΜΟΥΝ

και δὲν σκοτώνονται και δὲν καταστρέφουν ἀπ' ἄ-κρον σ' ἄκρον τὴν Μακεδονία οἱ Βούλγαροι. 'Αν σὰς τὸ εἶπαν αὐτό, σὰς ἐγέλασαν. 'Αν τὸ διαβᾶ-σατε στίς ἐφημερίδες, ἦταν ψέμματα. 'Αν τὸ εἴ-δατε μετὰ μάτια σας, ὅσοι τὸ εἶδατε, ἐκάνανε λάθος και πήρατε τὸ ὄνειρο γιά πραγματικότητα.

Οἱ Βούλγαροι ἀπλούστατα, κουβεντιάζουν γιά Μακεδονία, βγάζουν λόγους σὰν και μ'ας. Δὲν τὸ πιστεύετε; Σ' 'Αθηναϊκὴ ἐφημερίδα ἐδημοσιεύθηκε τὸ ἀμίμητο: 'Οἱ Βούλγαροι μετὰ τὰ παχειά τους

λόγια και τὴν σπουδαιότητα αὐτῆς πληροφορία δὲν ἔχουμε κανένα λόγο νὰ μὴ τὴν πιστέψουμε.

Τὶ καθόμαστε λοιπόν; Μετὰ λόγια πολεμοῦν οἱ Βούλγαροι! Μᾶρς, παιδιά! Στὰ λόγια δὲν φοβού-μεθα κανένα και μποροῦμε και μ' ὅλο τὸν κόσμο νὰ τὰ βάλουμε!

ΚΟΜΜΑΤΑ

ἀρχῶν ἀρχισε νὰ ὀνειροπολῇ ἡ «'Ακρόπολις» και γι' αὐτὸ εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἄρθρα τῆς μ'ας παρουσίασε, ἀντιστάσεως μὴ οὔσης, ἓνα κόμμα Δημοκρατικόν, ἀποτελούμενον ἀπὸ τοὺς κ. Δε-ληγιάννη, Ράλλη, Ζυγομαλά κλπ. κ' ἓνα κόμμα Μοναρχικόν, μετὰ τοὺς κ.κ. 'Ιευστόκην, Ζαΐμην, Σι-μόπουλον κλπ.

Αὐτὰ τὰ δύο κόμματα, εἶνε ἡ ἀλήθεια, τὰ βλέπουμε και μεῖς, ὅχι ὅμως μετὰ τὰ ματογυῶλια τῆς «'Ακροπόλεως», ἀλλὰ μετὰ τὰ ματογυῶλια τὰ δικὰ μας.

Βλέπουμε τὸ κόμμα τὸ Δημοκρατικόν, ἀποτε-λούμενον ἀπὸ ὅλους τοὺς κυρίους που ἀναφέρουνται παραπάνω ὡς ἐνῆκοντες, τάχα και στὰ δύο κόμ-ματα. Και βλέπουμε τὸ κόμμα τὸ Μοναρχικὸ μετὰ τοὺς ἴδιους πάλι κυρίους.

Και γιά νὰ μὴ σὰς φανοῦν ἀκατάληπτα τὰ λό-για μας, σπεύδουμε νὰ σᾶς ἐξηγήσουμε πῶς τὸ κόμμα τὸ Δημοκρατικὸ βρίσκεται πάντοτε ἐξω ἀπὸ τὴν 'Εξουσίαν, και πῶς τὸ κόμμα τὸ Μοναρχικόν ἐντροφεῖ μέσα στοὺς κόλπους τους.

'Ηγουν, μετὰ λόγια ξαστερώτερα, οἱ ἄνω κύριοι ὡς ἀντιπολιτευόμενοι εἶνε δημοκράται κι' ὡς Κυ-βερνήτες με ἀμορφώνονται σὲ Μοναρχικούς.

Αὐτὰ λένε τὰ πράγματα, και ἂν δὲν βαρύνεται ἡ σφύριζα ἡ «'Ακρόπολις».

Μ' ΑΠΟΡΙΑ

ἐδιεβάσαμε στίς ἐφημερίδες πῶς βγήκε ἐνταλμα και γιά τὸν κ. 'Ηλίαν Βουτιεριδην, ὡς πρωταίτιον τάχα τῶν αἱματηρῶν σκηνῶν τῆς περασμένης Δευ-τέρας.

'Οσοι γνωρίζουν τὸν εὐγενῆ και ἀγαθὸν και ἥρεμο φίλο μας, ἀπόρησαν κι' ἐσχημάτισαν ἁμέσως τὴν πεποίθησι πῶς κάποιος καλοθελητής του, ἀπὸ τοὺς 'Αγγελοπουλικούς, τὸν κατήγγειλε κι' αὐτόν, μόνο και μόνο γιὰτ' εἶνε φίλος γκαρδιακὸς και συν-εργάτης τοῦ κ. Μερκούρη.

'Ο Βουτιεριδης μπράβος! Μὴ χειρότερο! 'Ο ἄνθρωπος τοῦ βιβλίου, ὁ σεμνὸς ἐργάτης τῆς 'Ιδέας, ὁ ὀνειροπόλος ποιητής, ὁ ἀγαθὸς φίλος — μαγκουρο-φόρος και κουμπουράς, σκοτιῶνων δηλ. γιά λογαρια-σμὸ ἄλλου, γιά νὰ πάρῃ παράδες ἢ γιά νὰ που-λήσῃ δούλεψι;

Μιά φορά, ἀλήθεια, ἦταν μπράβος κι' αὐτός! 'Οχι ὅμως τοῦ Μερκούρη, και μέσα στὴν ἑδὸν Σταδίου, ἀλλὰ κάτου στὴν Κρήτη, στίς 'Αρχάνες και σ' ἄλλα μέρη ἡρωικά, ὅπου ἐπολέμησε στὸ πλευρὸ τοῦ Νταφώτη, μπράβος φανατικὸς τῆς Πα-τρίδας και στρατιώτης πιστὸς τοῦ Καθήκοντος.

Τέτοιους δυστυχῶς μπράβους, πολλοὺς δὲν ἔ-χουμε. Και γι' αὐτὸ θριαμβεύουν οἱ μπράβοι τῶν διαδηλώσεων.

ΜΙΑ ΚΡΙΣΙ

γιά τὴν «Τριτεύγενη», μετὰ λίγα λόγια, ἀλλὰ γνω-στικά, που βαρύνουν κάπως περισσότερο ἀπὸ τὰ Χρηστομάνειν ἀνεμολογήματα, εἶναι και 'κεινα που μ'ας ἔγραψε ὁ συνεργάτης μας κ. 'Αργύρης 'Ερτα-λιώτης γι' αὐτήν.

«... 'Ωραία ἡ «Τριτεύγενη» τοῦ Παλα-μά. 'Εργο ἀπὸ τὰ σπανιότερα που κατὰ τὴν

ταπεινή μας γνώμη θάφηση εποχή. Θεός εκείνος ο Βιολιτζής του.

... Καταφέρνει ο Παλαμής να σ' αγγίξει στα κατάβηθα και σ' μέρη τρυφερά της ύψης, που κοινό χέρι δεν αγγίζει. Το τέλος δυνατό κι' απερίμενο. Γενίτου! Μας έδωσε μεγάλο έργο, ίσως το μεγαλύτερο δράμα που γράφτηκε στη ρωμική. Θα το καταλήθουν κι' αυτό όταν... πεθάνει κι' ο Παλαμής από το φαρμάκι της ρωμικής αδιαφορίας.

ΚΙ' Ο ΑΡΚΟΥΔΑΣ

Ο καπετάν Άρκουδας, ο άραιομάνιος Βουλγαροφάγος του περασμένου χειμώνα, ο περιφερόμενος με την λερή φουστανέλλα του στους Αθηναϊκούς δρόμους κ' ένθουσιαζων την φοιτητική νεολαία και στρατολογών παλληκάρια για την Μακεδονία, τί γίνεται; Πώς δεν άκούεται;

"Η μήπως κι' αυτός είναι κανένας από κείνους τους παλληκαράδες της ερήνης, από κείνους, σαν να λέμε, τους Ταρταρίνους που άγριεύουν όσο παίρνουν το χαϊδούρι για λιοντάρι και χάνονται μύλις μωρισθούν από μαχητή πώς ο μπαμπούλας έρχεται;

Το χειμώνα έφώναζε πως θά πάει την άνοιξη στην Μακεδονία. Μήπως άποράσις νάναβ'άλη το ταξίδι του, γιατί τον έπρόλαβαν κ' έπήγαν οι Βούλγαροι;

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οι συνδρομητές των Αθηνών όσοι άλλαξαν κατοικία, να μας το δηλώσουν για να ξέρουμε που να στέλνουμε το φύλλο.

Παρακαλούνται και οι λίγοι συνδρομητές του εξωτερικού που δεν έστειλαν ακόμη την συνδρομή, να μας την στείλουν άφου, καθώς είναι γραμμένο και στον τίτλο του φύλλου, η συνδρομή πληρώνεται μπροστά.

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

ΤΟ ΞΕΝΟ ΨΩΜΙ'

Είναι ένα όραμα δίπρακτο του ρώσου Ivan Tourguéneff (1818-1883), το οποίο έπαιξαν στη Ν. Σκηνή. Ο Tourguéneff είναι κυρίως γνωστός ως μυθιστοριογράφος και έτσι φηγορεύει στα λεξικά. Μά και μόνο αυτό το όραμα του φτάνει για να τον κατατάξει στη πρώτη γραμμή των δραματογράφων. Είναι άδυνατο να ορατασθ' κανείς τι δύναμη Αιγυπτιακού φράγματος μπορεί να περικλείουν αυτές ή δουδ' πρ'ξες, αν δεν το 'δ'η παίζουμε. Στη πρώτη του που το είδα 'γω έτυχε οι μυστες, εκτός της δεσποινίδος Ξανθάκης, οι άλλοι εξαιρετικώς εκείνο το βράδυ, να βγούν στη σκηνή λίγο άπρακταυοι και αυτό λιγότερες την καλήν εντύπωσή μου, ή οποία θά ήτανε πολύ μεγαλειτέρα αν έδλεπα τον γέρο-Κούζοφκιν μ' έναν ήθοποιό στο ρόλο του. Και μ' όλα ταύτα πάλι έφυγα καταγοητευμένος. Στο τέλος της παραστάσεως, βγαίνοντας απ' το θέατρο ο θεατής μπορεί να 'π'η μέσα του: άπό'ς είδα μια άρχαία παράσταση του Αισχύλου στο θέατρο του Διονύσου!

...

"Η "Ολγα Πετρόβνα ή γυναίκα σου! ξέρεις ποιά είναι; είναι κόρη μου!" αυτά τα λόγια ξεφωνίζει ο γέρο-Κούζοφκιν μέσα στο θυμό του. Όταν βλέπει και τον περιγελλέν και όταν ο Μαξιμώφ, ο γείτονας του Γελέτση του άντρός της "Ολγας, του φορεί τον χάρτινο σκούφο του Ριγολέττου.

Και αυτές ή λέξεις: ότι ή γυναίκα του είναι νόθος, όταν της άκούει και αυτή ή ίδια "Ολγα, περνώντας εκείνη τη στιγμή, πέφτουν σαν πόμπα μέσ' στο σπίτι του Παύλου Γελέτση για να σκορπίσουν τα όνειρα και την ευτυχία αυτού και της "Ολγας, και ο θεατής, που κ'τι ως εκείνη την στιγμή έπερίμενε ν' άκούση, κ'τι που αίσθανόταν να τριγυρνά από πάνω απ' το κεφάλι των νεονύμ-

φων, και έμάνταυε ότι αυτό θά εξεσπούσε από το γέρο αυτόν ξεπεσμένο εύγενή και από τον άλλο τον νέο εύγενή γείτονα Μαξιμώφ, σφίγγει τους γρόνθους του και του έρχονται στο στόμα τα φοβερά λόγια του "Οσβήλδου—άμαρτίες γονέων παιδεύουν τα τέκνα.

...

"Όταν βλέπομε κανέναν άναξιοπαθόντα, κλονίζεται ή προς την δικαιοσύνη πεποίθησή μας και μ'ς έρχεται στο νου ή άμφιβολία για τη θεία πρόνοια. Δεν είναι δουλειά του δράματος ή λύση τέτοιων φιλοσοφικών ζητημάτων. Αυτό πέρνει τα πράματα όπως γίνονται και επιζητεί μόνο την αντίθεση μερικων συμβάντων για να του παραστήση την εφωνήα της τύχης που για μια στιγμή σε άνεβάζει στα δυσθεώρητα ύψη και την άλλη σε πετάει άστραχνα στο βούρκο! "Γι' αυτό και το θέατρο του Αισχύλου είναι φοβερώτατο, γιατί τη τύχη των ανθρώπων και των Έθνών ολοκληρώνει έκρέμασε όχι απ' αυτούς τους ανθρώπους, μά από μια έξωτερική δύναμη εις την όποιαν ύποκύπτουν και αυτοί οι "Ολύμπιοι και ή οποία συμβολίζει την άπόλυτη Δικαιοσύνη—την Κίμαρμένη που τιμωρεί και άνεβάζει, που άκόμα και στα έγγονα και τριεγγονα ξεσπ' για να τιμωρήσει μια άμαρτία των προγόνων.

Αυτή ή είμαρμένη έρχεται να πνίξει στα δάκρυα την ευτυχία της εύγενούς φυλής της "Ολγας Πετρόβνα στο άκουσμα της παράξενης πώς είναι κόρη αυτού του γεροξεπεσμένου, που 'δ'η είχε μικρό παιδάκι για της κούκλας της και ή όποιας ζούσε και ζή μέσα κομμάτι ξένο ψωμί.

...

"Όταν άνοιγει ή σκηνή οι υπερέται σιγυρίζουν το σπίτι γιατί περιμένουν τα άφεντικά, που τέλειωσαν τους γάμους των στη Πατρούπολη και έρχονται στο παλιό πατρικό σπίτι της νύφης, σε κείνο το σπίτι από το όποιο έφυγε μικρό κοριτσάκι και γυρίζει τώρα πιά σωστή γυναίκα. Έκεί μέσα την έφερε στην άγκαλιά του και την σεργιανούσε ο ξεπεσμένος Κούζοφκιν—ο άγνωστος πατέρας της.—Σε λίγο παρουσιάζεται στη σκηνή και αυτός ο γέρος Κούζοφκιν, είναι γέρος τότε, περπατάει με δυσκολία και άκουμπισμένος στον ώμο του παλιού του φίλου "Ιβάνωφ, ή όποιος μόνος γνωρίζει το μυστικό και όλο φοβάται και όλο θέλει να φύγουν απ' αυτό το σπίτι προτού ο νέος άρέντης που έρχεται με την "Ολγα τη γυναίκα του, τους διώξουν και χάσει και το κομμάτι το ψωμί που τρώει εκεί μέσα ο γέρος. Στο άκουσμα αυτό, ότι μπορεί να τον διώξουν ο γέρος, που πάσχει από τον κακοήθονο, παρ' όλ'ιγο να πείση χάρου ξερός. "Επί τέλους, μένουν και σε λίγο έρχονται-έρχονται οι νέοι άρσενάδες, το ταίριασμένο αυτό ζευγαράκι—ή "Ολγα και ο Παύλος.—Του δέχνουν το άρσενικό σπίτι της "Ολγας, που το βλέπει για πρώτη φορά και του συστήνει ή "Ολγα το γέρο Κούζοφκιν, σ'ν παλιό φίλο του σπιτιού, και έν τ'η μεταξύ εις την ώρα του φαγητού ή "Ολγα πέρνει από τον βραχιόνα, σ'ν τα περασμένα χρόνια τον Κούζοφκιν και π'νε να χάνουν ένα γυρο στο περιβόλι. Σε λίγο έρχεται και ο παλιός γνώριμος του Παύλου ο γείτονας της "Ολγας Μαξιμώφ, ή όποιος έμαθε ότι έφθασαν και έρχεται να τους χαιρετίσει. "Ο Παύλος χ'ρεται και τον προσκαλεί να καθίσουν στο τραπέζι. Προσκαλεί δε και το γέρο-Κούζοφκιν με το φίλο του "Ιβάνωφ, που έγύρισαν από τον περίπατο και καθ'ονται σ'να τραπέζι να φ'αν ή "Ολγα π'νει νά-λ'ξη φάεμα. "Από 'δ'η άρχίζει ή λύση της τραγικής ιστορίας. "Ο κακός γείτονας Μαξιμώφ βιάζει τον γέρο να πιη κρασί. Αυτός δεν πίνει ποτέ του, μά για το εξαιρετικό της περιστάσεως, πέρνει ένα ποτηράκι να εύχ'η. "Υστερα πίνει και άλλο και τρίτο και τέταρτο και άφου τον φέρνει στο κ'φι, του χτυπάει τη χορδή που πονεί, του θυμίζει μια παλιά υπόθεση για ένα κτήμα, που του-χουν πάρει κ'τι συγγενείς του. Το κτήμα αυτό—έννοει ο γέρος τη κόρη του—είνε δικό του, μά άλλοι το έχουν στη κατοχή τους! "Ελπίζει δε μια μέρα να το 'δ'η στα χέρια του. "Ο εύγενής γείτονας δε στέκεται ιδ'ω, παραγγέλλει και του φέρνουν ένα χάρτινο σκούφο παλ'ιάτσου και του τον φορεί στο κεφάλι του γέρου. Τότε τούτος, με τα γέλια τους, ξεμεθάει, ή φιλοτιμία του ξυπνάει και με λύσσα θηρίου άποκρίνεται όταν ο Παύλος του λέει ότι έχει να κάνει με εύγενείς, ότι και αυτός είναι εύγενής και ότι ή "Ολγα Πετρόβνα ή γυναίκα του, είναι κόρη του!

...

Στη δεύτερη πράξη ή "Ολγα μαθαίνει απ' τον άντρα της ότι διέταξε να τον διώξουν τον γέρο μεθυστακ και έτοιμάζεται αυτός να φύγ' απ' το μικρό εκεί κ'του δωμάτιο που και τότε τόσα χρόνια το κατοικούσε. Αυτή ζη-

τάει να τον άποχαριστίσει και μύλις μένονν μονάχοι—ή πρώτη λέξη που άκστομει είναι—πες μου ποιος είναι ο πατέρας μου;—"Αφ' ου ή γέρος ξεπεσμένος εύγενής της εξίστορε! όλα καταλειπτός τα συμβάντα και άρχίζει να κλαίη—εκείνος τότε μετανοεί και θέλει να τα άναίρεση και λέει με τα δάκρυα στα μάτια—όχι-όχι, όλ' αυτά είναι ψέμματα, τα είπα για να με κρατήσετε στο σπίτι. Μη πιστεύεις τίποτα απ' αυτά. "Εγώ θά εύγω απ' 'δ'ω θά πάω να ζητιανέψω θά μου δώσουν ένα κομμάτι ψωμί. Μά ή "Ολγα ή κόρη του δεν είναι δυνατό να τον κρίσει άπροστατευτο στη τύχη του, τον άνικανο π'ει για να δουλέψ'η γέρο πατέρα της. Και ή άντρας της και αυτή του προσφέρουν στρωγγυλά ποσόν δουδ'ίων με το όποιον ή άγοράση μια έπαυλη και ή ζήτη σ'ν εύγενής. "Εκείνος όμως, που με την ελαφρότητά του και τη ματαιότητά του έδωσε τη κόρη του και την έκανε δουτοχισμένη για όλη τη ζωή της, άρνείται. "Τ' έλεημοσύνη αυτή—δε θέλω να ζήσω πιά με το ξένο ψωμί—τοτε ή "Ολγα τον σφίγγει στην άγκαλιά της, τον παρακαλεί να δεχ'η γιατί το ψωμί της κόρης του δεν είναι ξένο—τοτε αυτός κρατεί πιά το κτήμα του στα χέρια του, άναγνωρίζεται ή κυριότης του και τρισευχαρισμένος χ'ρεται και φέρνουν να φωνάζουν τον γείτονα εύγενή Μαξιμώφ, για ν' άναίρετη προς σ' αυτόν τα λόγια που είπε στο μυστικό του άπαυτο. "Αναγγέλλουν λοιπόν σ' αυτόν ότι ή γέρος Κούζοφκιν έκέρδισε τη δική και άγοράση μια έπαυλη. "Ο κακός ξυθρ'ωπος ζητάει πάλι να πουν, πάλι να του μεθύσει για να άποσπάσει πάλι τον εξευτελισμόν της "Ολγας από τον πατέρα της. Μά είναι άρ'ν, ο γέρος πίνει το ποτήρι στο χέρι, τρέμει και από την συγκίνησή την πολλή, πέφτει στην άγκαλιά της κόρης του νεκρός.

ΒΑΛΑΒΕΝ-ΣΤΑΪΝ.

ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ ΠΡΙΝΑΡΗ-ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ

ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΡ. 26Α

ΤΕΛΕΣΤΕΙ ΕΝ ΤΗ ΠΑΡΟΙΩ

"Εναρξίς μαθημάτων 10 Σεπτεμβρίου, ημέραν Τετάρτην.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

"ΤΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ"

Φίλτατε "Νουμά

Καλή και άγια δουλειά ήτανε ταποκαλυπτήρια που έριξαν κάμποσες μάσκες, είναι αλήθεια που όλα αυτά ήτανε γνωστά στον καθένα από μας μά ένα τέτοιο δημοσίευμα από καιρό χρειαζόνταν. Δεν μπορώ όμως να μ'ην κάνω και μερικές παρατήρησεις για τον τρόπο π'ονε γραμμένα γιατί μια τέτοια άρχή χρειαζόταν περισσότερη προσοχή, περισσότερη δύναμη, και να πούμε και την αλήθεια, περισσότερη ειλικρίνεια.

Σε κάποια μέρη παίρνει ακαδημαϊκή πό'α για να ποδείξη κλέρτε τον Λάσκαρη, τον Περισιάδη, τον Στρατηγόπουλο το... Και δεν ξέρω ποιόν άλλο δόξα σοι ο Θεός. "Επειτα μ'ς μιλεί στα πρώτα φύλλα που δεν είναι σωστό να λέγει κανείς που ο δεινός κλέβει απ' 'δ'ω κι ο άλλος κλέβει απ' 'έκει χωρίς ν' αναφέρει τα κείμενα οι τελευταίες επιφυλλίδες είναι σωστή άναίρεση των πρώτων, γιατί μ'ς άναφέρει καμιά δεκαριά όνόματα που στα στραβά αν τους έπιανε θάτανε μέσα. Εύκολο είναι να πετάει κανείς τόνομα του Κ'η'ς του Ρενιέ, του Ρόντεμπαχ κτλ. "Η δουλειά είναι να τους διαβάσει και το περισσότερο να τους καταλάβ'η καλά για ναύρη τη στενή σχέση τους.

Αυτήν την εντύπωση μ' έκαμαν τα λόγια του για μερικούς ποιητάς μας. "Η αλήθεια είναι πως άλλου βρίσκονται τα πρώτα μέρη τους που έπρεπε να χτυπηθούν όλοι τους μια και καλή καθώς κ'